

KRISTA HAFNER

Palček Peter

VII.

SREDI DOPOLDNEVA DRUGEGA DNE SE JE PETER ZBUDIL. TUDI SKOKICA IN MEDEK STA DVIGNILA GLAVE IN SI ZASPANO MELA OČI. ZUNAJ SO HODILI LJUDJE IN KRIČALI. PETER JIH JE SPOZNAL, BILI SO CIGANI.

»MEDEK,« JE VPIL CIGANČEK CIGUMIGUČEK.

»SKOKICA,« JE VABILA CIPETAČKA S SLADKIM GLASOM.

»NAS IŠČEJO,« JE REKEL MEDEK IN SE PLAŠEN STISNIL K PETRU.

»ALI NAS BODO NAŠLI?« JE V STRAHU TREPETALA SKOKICA.

»PST,« JE ZAUKAZAL PETER.

TIHO SO ŽDELI V DUPLINI IN ČAKALI, DA SO CIGANI ŠLI DALJE. KMALU JE BILO ZOPET VSE TIHO V GOZDU OKOLI NJIH.

»ZDAJ PA LAHKO ZLEZEMO IZ TE LUKNJE,« JE REKLA SKOKICA. »LAČNA SEM.«

»ZDAJ ŠE NE,« JE REKEL PETER. »POČAKATI MORAMO, DA SE CIGANI VRNEJO.«

ČAKALI SO IN DREMALI IN STRAŠNO DOLGO SE JIM JE ZDELO TO ČAKANJE. KO JE BILO SONCE ŽE VISOKO NA NEBU, SO SE CIGANI VERNILI.

»NIKJER JIH NI,« JE GOVORILA CIPETAČKA.

»KAJ BOMO ZDAJ POČELI?« JE TOŽIL CIGUMIGUČEK.

STARI MALHAR PA JE KLEL IN ROBANTIL, DA SE JE MEDKU V DUPLU KAR DLAKA JEŽILA OD SAMEGA STRAHU.

DOLGO SO ŠE ŽDELI V DUPLU IN ČAKALI IN SI NISO UPALI IZ SKRIVALIŠČA. TEDAJ PA SO ZASLIŠALI NA DEBLU LAHNO TRKANJE. BILA JE ŽOLNA, KI JIH JE OPAZILA. VESELA JE BILA, DA JIM LAHKO POMAGA IN JIM JE HITELA PRIPOVEDOVATI:

»NIKOGAR VEČ NI V GOZDU. ZDAJ STE BREZ SKRBI. NIČ VEČ VAS NE IŠČEJO!«

NAŠI JUNAKI SO ZLEZLI IZ DREVESA IN SE PRETEGNILI.

»ZDAJ SEM PA ZARES LAČEN,« JE BRUNDAL MEDEK.

»JAZ TUDI,« MU JE PRITRJEVALA SKOKICA.

»JAZ TUDI,« JE POTRDIL ŠE PETER. »AMPAK NIČ ME NE SKRBI. SAJ JE JESEN IN POVSOD POLNO SADJA. SE BOMO ŽE PREŽIVELI.«

NAPOTILI SO SE PO GOZDU IN ŽOLNA KLEPETAVKA JIM JE KAZALA POT. PROTI VEČERU SO DOSPELI DO ROBA GOZDA IN ZAGLEDALI KMEČKO HIŠO. PRED HIŠO JE BIL VRT IN NA NJEM JE RASLA VISOKA JABLANA. VSA SE JE ŠIBILA LEPIH RDEČIH JABOLK.

»ALI SO LEPA,« JE TLESKNILA Z JEZIKOM SKOKICA.

»V NOS ME ŠČEGEČEJO,« JE ZABRUNDAL MEDEK IN SE OBLIZNIL Z JEZIKOM.

»NA DREVO SPLEZAJ, SKOKICA, IN NAM JIH NATRESI,« JE ODLOČIL PALČEK.

SKOKICA JE UBOGALA IN KOT BI TRENIL, JE BILA VRHU VISOKE JABLANE. TRESLA JE IN TRESLA, DA SO LEPA JABOLKA PADALA NA TLA IN TRESKALA DEBELEGA MEDKA PO HRBTU IN KOSMATI GLAVI. MEDEK PA SE ZA TO ŠE ZMENIL NI. ZADOVOLJNO JE HRUSTAL JABOLKA IN SE OBLIZOVAL. PETER SI JE TUDI TEŠIL LAKOTO.

TEDAJ JE PRIŠLA NA VRT MAJHNA DEKLICA. KO JE ZAGLEDALA MEDKA, SE JE PRESTRAŠILA. »POŠAST, MAMA, POŠAST,« JE KRIČALA IN STEKLA PROTI HIŠI.

HITREJŠI KAKOR DEKLICA PA JE BIL PETER. STEKEL JE ZA NJO, JO UJEL ZA PREDPASNIK IN JI PRIJAZNO REKEL:

»NIČ SE NE BOJ! SAJ NI NOBENE POŠASTI. SAMO JAZ SEM IN MOJ PRIJATELJ MEDEK IN OPICA SKOKICA. VEŠ, STRAŠNO SMO LAČNI, KER SMO CIGANOM UŠLI. ČE NAM PUSTIŠ, DA SE NAJEMO JABOLK, PA TI BOMO ZAPLESALI IN ZAPELI IN ŠE TI BOŠ SMELA NA MEDKU JAHATI.«

»ALI RES?« JE REKLA DEKLICA IN POŠKILILA PROTI MEDVEDU.

»RES,« JE REKEL PALČEK IN ZNOVA UGRIZNIL V JABOLKO.

DEKLICA GA JE POGLEDALA IN VŠEČ JI JE BIL, KER JE BIL TAKO PRIJAZEN. »KAR JEJTE,« JE REKLA. »LETOS IMAMO DOSTI SADJA. MAMA NE BO HUDA, ČE GA VAM DAM.«

IN BREZ STRAHU SE JE USEDLA NA MEDKA IN GA PRIJELA ZA KOSMATA UŠESA.

